

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 111/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokátka a konateľka [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 49 Er 3331/2014 z 25. mája 2018 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 17 CoE 221/2018 z 28. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpenej advokátskou kanceláriou ██████████, ██████████, ██████████, v mene ktorej koná advokátka a konateľka ██████████, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 221/2018 z 28. marca 2019 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 49 Er 3331/2014 z 25. mája 2018.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako oprávnený domáhal v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 49 Er 3331/2014 na základe návrhu na vykonanie exekúcie z 30. septembra 2014 vymoženía pohľadávky v sume 1 257,10 eur s príslušenstvom proti povinnému na základe exekučného titulu, ktorým bol zmenkový platobný rozkaz.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 49 Er 3331/2014 z 25. mája 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) exekúciu zastavil. V odôvodnení okrem iného konštatoval:

„Oprávnený v predmetnom konaní podal svoj návrh na doplnenie tunajšiemu súdu dňa 26.01.2016, čiže nie v stanovenej lehote.

Nakoľko zákon č. 438/2015 Z.z. nadobudol účinnosť dňa 23.12.2015, lehota 30 dní na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie teda uplynula dňa 22.1.2016. Oprávnený si svoju zákonnú povinnosť v zmysle §243f ods. 1 Exekučného poriadku v stanovenej lehote nesplnil, na základe čoho súd exekúciu v zmysle § 57 ods. 2 v spojení s §243f ods. 5 Exekučného poriadku, a taktiež v zmysle § 243f ods. 4 v spojení s § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil.“

4. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie.

5. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 CoE 221/2018 z 28. marca 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia citoval závery uznesenia ústavného súdu sp. zn.

II. ÚS 774/2016, odkázal aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 752/2016 a sp. zn. III. ÚS 564/2016. Tiež uviedol: „Z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie je potrebné v lehote 30 dní nielen doplniť, ale návrh je potrebné v lehote 30 dní, t.j. do 22.01.2016 doručiť priamo exekučnému súdu. V posudzovanom prípade bolo doplnenie návrhu doručené súdu prvej inštancie (až) dňa 26.01.2016.“

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že záver krajského súdu žiadnym spôsobom nereflektuje právnu úpravu platnú a účinnú v čase doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie, a argumentuje:

«... na zistený skutkový stav veci nebola použitá ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava, vec nebola prejednaná spravodlivo a odôvodnenie Rozhodnutí nedáva odpovede na základné otázky, ktorých jednoznačné zodpovedanie bolo rozhodujúce pre vydanie Rozhodnutí v uvedenej veci.

... interpretácia právnej normy zo strany všeobecných súdov zásadne popiera účel a význam právnej normy aplikovanej na zistený skutkový stav a závery všeobecných súdov sú natoľko tendenčné, jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti popierajúc pravidlá formálnej a právnej logiky, že spôsobujú porušenie základného práva a slobody na strane Sťažovateľa ako oprávneného.

... návrh na vykonanie exekúcie je adresovaný súdnemu exekútorovi, nie konajúcemu súdu. V nadväznosti na danú informáciu je zrejmé, že rozhodné skutočnosti, ktoré je oprávnený v súvislosti so zmenkou povinný opísať, sa tiež adresujú súdnemu exekútorovi spolu s návrhom na vykonanie exekúcie.

... takéto doplnenie je oprávnený povinný adresovať súdnemu exekútorovi, nie konajúcemu súdu. Uvedenému výkladu podľa nášho názoru svedčí i skutočnosť, že povinnosť oprávneného smerovať doplnenie exekúcie priamo na príslušný exekučný súd nie je žiadnym spôsobom zakotvená v príslušnom právnom predpise, ako ani v žiadnom inom všeobecne záväznom právnom predpise.

Uvedenú povinnosť, t.j. doplnenie návrhu o rozhodujúce skutočnosti súdnemu exekútorovi si Sťažovateľ (ako oprávnený) v stanovenej lehote splnil, keď uvedené doplnenie smeroval a doručil súdnemu exekútorovi dňa 22.01.2016.

... doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie adresované Sťažovateľom na súd dňa 25.01.2016 je potrebné chápať ako prejav „na vedomie“, t.j. prejav vôle oprávneného z dôvodu právnej istoty, za účelom uistenia sa, že konajúci súd bude s týmto úkonom včas uzrozmeneý a bude môcť rozhodnúť.

... doplnením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je lehota zachovaná, a nie je rozhodujúce, kedy (a či vôbec) bolo doplnenie následne doručené (aj) na exekučný súd.

Na podporu svojich argumentov sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15CoE/44/2017 z 15.marca 2018.

... napriek rozhodnutiu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 774/2016-7, všeobecné súdy naďalej interpretujú prechodné ustanovenie diametrálne odlišne, pričom výslovne berú na vedomie toto rozhodnutie Ústavného súdu.

... zákon (Exekučný poriadok ani žiadny iný) nešpecifikoval, komu má byť adresované doplnenie exekúcie. Voľnosť správania podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy spočívala vtom, že Sťažovateľ (ako oprávnený) konal v zmysle koncepcie ostatných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie - a tým pádom aj s tým súvisiaceho povinného a priamo zákonom stanoveného doplnenia tohto návrhu - rozoznával výlučne podávanie návrhov prostredníctvom súdneho exekútora.

... otázka dátumu doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie a subjektu, ktorému bolo toto doplnenie adresované, predstavuje jednoznačné a nekomplikované skutočnosti do takej miery, že v súdnej praxi možno hovoriť o skutkovo totožných prípadoch. Nie je preto prípustný stav, keď všeobecné súdy rozhodujú diametrálne odlišne napriek úplne totožnému skutkovému stavu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 774/2016 a naň odkazujúcich rozhodnutiach poukazuje na potrebu konštantnej judikatúry Ústavného súdu. Sťažovateľ však v tejto súvislosti poukazuje na to, že v právnom štáte nie je prípustné, aby judikatúra Ústavného súdu bola v priamom rozpore s tisícmi rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré akceptovali doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie uskutočnené prostredníctvom súdneho exekútora a rozhodli o pokračovaní exekúcie. Uvedený postup, ktorý je absolútne väčšinovým postupom všetkých všeobecných súdov je pritom jednoznačne ústavne udržateľný a z hľadiska právnej istoty zachováva dobrú vieru veriteľov v literu zákona.

Povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie bola jednoznačne stanovená ako procesnoprávna lehota. Z uvedeného vyplýva, že nie je rozhodné, kedy sa podanie dostalo do skutočnej dispozície exekučného súdu, ale kedy bolo podanie odovzdané na prepravu veriteľom. Na tomto mieste preto nie je Sťažovateľovi zrejmé, na základe akých zákonných ustanovení všeobecný súd zotrúva na výklade, podľa ktorého bolo zodpovednosťou veriteľa, aby sa podanie dostalo včas do dispozície súdu, keď procesnoprávny charakter tejto lehoty svedčí o priamom opaku.

Sťažovateľovi rovnako nie je zrejmé, prečo súdny exekútor nie je na účely tohto zákonného ustanovenia považovaný za osobu povinnú doručiť podanie veriteľa exekučnému súdu, keď napr. v konaní o námietkach rozhodoval síce súd, ale strany exekučného konania podávali námietky resp. vyjadrenie k námietkam k rukám súdneho exekútora, ktorý ich následne doručil exekučnému súdu.

... doposiaľ nebola zodpovedaná otázka, na základe akého zákonného ustanovenia mal Sťažovateľ adresovať doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie priamo exekučnému súdu, keď zo žiadneho zákonného ustanovenia takáto povinnosť nevyplýva.»

7. Z už uvedených dôvodov navrhol, aby ústavný súd vydal nález v znení:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Košiciach, spis. zn.: 17CoE/221/2018 zo dňa 28.03.2019 v spojení s Uznesením Okresného súdu Košice II spis zn. 49Er/3331/2014 zo dňa 25.05.2018 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Košiciach, 17CoE/221/2018 zo dňa 28.03.2019 v spojení s Uznesením Okresného súdu Košice II spis zn. 49Er/3331/2014 zo dňa 25.05.2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 170,90 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa, do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

8. Sťažovateľ zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu, keďže jedine odklad vykonateľnosti

zabezpečí preventívne ochranu sťažovateľa pred nepriaznivými účinkami uznesenia spočívajúcimi v zániku exekučného záložného práva a strate poradia pre uspokojenie pohľadávky sťažovateľa ako oprávneného. Nie je prípustné, aby sťažovateľ disponoval vykonateľným súdnym rozhodnutím bez možnosti reálneho uspokojenia svojej pohľadávky. V prípade úspešného speňaženia nehnuteľnosti v prospech iného veriteľa, ako je sťažovateľ, príde ku nezvratnému stavu, pretože v exekučnom konaní neplatí zásada restitutio in integrum, to znamená, že navrátenie do pôvodného stavu je vylúčené.

9. Vec napadla ústavnému súdu 11. júla 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, vec sťažovateľa spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľov prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Zákomom upravujúcim spôsob konania pred ústavným súdom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý v časti upravujúcej spôsob konania pred ústavným súdom nadobudol účinnosť 1. marca 2019.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Podľa § 39 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený, opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

19. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4, je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

20. Podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

21. Ústava nezakotvuje ústavný súd ako jediný a výlučný orgán ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nemal ústavný súd právomoc preskúmať namietané uznesenie okresného súdu, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, ktoré ním údajne mali byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu a prostredníctvom odvolania krajský súd, pričom podanie odvolania sťažovateľ aj využil, hoci s nie priaznivým výsledkom.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu

23. Sťažovateľ je presvedčený, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie bolo podané včas, keď ho podal a doručil v zákonnej lehote súdному exekútorovi.

24. Krajský súd v napadnutom uznesení citoval a vychádzal zo záverov obsiahnutých v uznesení ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 774/2016, poukázal tiež na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 752/2016 a sp. zn. III. ÚS 564/2016. Uzavrel, že doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie bolo nutné v zákonom ustanovenej lehote doručiť exekučnému súdu, čo sa však nestalo, a preto bola exekúcia právom zastavená.

25. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

26. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave.

27. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

29. Ústavný súd v predmetnom prípade nenašiel dôvod na odklon od záverov vyjadrených v jeho skorších rozhodnutiach o ústavných sťažnostiach týkajúcich sa obdobného skutkového a právneho stavu, ako je to v predmetnom prípade – problematika posúdenia včasnosti doplnenia návrhu na začatie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku a následné zastavenie exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku (pozri III. ÚS 415/2018, III. ÚS 752/2016, III. ÚS 564/2016, II. ÚS 615/2016, II. ÚS 774/2016), ktorými ústavný súd ústavné sťažnosti odmietol pre ich zjavnú neopodstatnenosť s poukazom na ústavnú udržateľnosť záverov vyslovených v ústavnými sťažnosťami napadnutých rozhodnutiach všeobecných súdov.

30. Ústavný súd v zhode s krajským súdom poukazuje na závery vyslovené v uznesení ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 774/2016 a na týchto zotrúva aj v prejednávanom prípade: *„Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v posudzovanej veci postupoval a rozhodol ústavne akceptovateľným spôsobom, keď predmetnú exekúciu zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie nebol v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku doplnený podaním doručeným v zákonnej*

lehote priamo exekučnému súdu. Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie.“

31. Ústavný súd tiež poukazuje na závery obsiahnuté v uznesení ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 615/2016, podľa ktorých: „Z pohľadu ústavného súdu je potrebné uviesť, že dotknuté ustanovenia exekučného poriadku nedávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, komu má byť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v danom špecifickom prípade v zákonnej lehote doručené, teda či má byť doplnenie doručené priamo okresnému súdu, alebo postačuje, ak bude doručené súdnemu exekútorovi, ktorý má povinnosť bezodkladne podanie predložiť súdu.“

Treba konštatovať, že tak výklad a právny názor okresného súdu, ako aj výklad a právny názor sťažovateľky v danej otázke sú vzhľadom na nejednoznačnosť zákonnej úpravy možné a legitímne, pričom obe interpretácie sa javia ako ústavne konformné. Obe strany uvádzajú viacero presvedčivých argumentov pre závery, ku ktorým dospeli.

Za uvedeného stavu nemožno právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené, čo znamená, že ústavný súd nemá dôvod do záverov okresného

súdu zasiahnuť. Výklad okresného súdu v danej veci je jedným z možných ústavne konformných výkladov. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný právny názor, bez ďalšieho nezakladá porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľka (ako na to sama poukazuje a ako to vyplýva aj z predmetu jej činnosti) okrem iného obchoduje s pohľadávkami a zaoberá sa aj ich vymáhaním vo väčšom rozsahu (niekoľko stoviek prípadov). Za tohto stavu možno od nej oprávnene očakávať dostatočnú odbornú starostlivosť a predvídavosť pri vybavovaní takejto agendy. Zároveň to znamená, že nemožno súhlasiť s názorom právnej zástupkyne sťažovateľky, podľa ktorého sťažovateľka nemala dôvod vzhľadom na právnu zástupkyňou podaný výklad spornej otázky predpokladať, že doplnenie návrhu na začatie exekúcie sa má realizovať priamo voči okresnému súdu. Práve naopak, pri náležitej opatrnosti a predvídavosti sťažovateľka mala predpokladať aj možný odlišný výklad sporných ustanovení a v súlade so zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* doplnenie návrhu podať v zákonnej lehote nielen súdnemu exekútorovi, ale aj okresnému súdu.“

32. Po oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľa, odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s jemu predchádzajúcim uznesením okresného súdu, ktoré je z hľadiska ich odôvodnení potrebné vnímať ako celok) ústavný súd konštatuje, že niet dôvodu, aby sa od svojich predchádzajúcich záverov odchyľil.

33. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry, ako aj prihliadajúc na uvedené skutočnosti a okolnosti daného prípadu (v ktorých mala byť súdmi použitá právna úprava aplikovaná), nemožno konštatovať, že by interpretáciu zistených skutkových okolností a aplikáciu normatívneho textu zákonných ustanovení použitých krajským súdom v posudzovanom rozhodnutí bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu.

34. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov v otázke posudzovania včasnosti doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku, k tomuto ústavný súd uvádza, že ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine

ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí (I. ÚS 231/2016). Aj k tejto parciálnej námietke už ústavný súd v minulosti zaujal stanovisko, a to práve v už citovanom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 615/2016, kde konštatoval, že ústavne konformnými sú v zásade oba interpretačné postoje všeobecných súdov.

35. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa vymedzených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí, priznanie náhrady trov konania) ako ani o návrhu na nariadenie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu